פינחס צימוקי:

„ירד הביקוש לדירות בשכונות שעל הגבול!"

המצב המתוח בשטחים הכבושים מוצא ביטוי בשוק־הדירות בירושלים. הפגיעה הבולטת היא בשכונות החדשות של ירושלים, הממוקמות בגבול הישן או סביב ישובים ערביים, שגם בהם מתרחשות ההפגנות.

פינחס צימוקי, מנהל־התיווך הוותיק בירושלים, עובד גם בשכונות הללו.

שאלתי אותו מה מצב המכירות באותן שכונות גבוליות.

שכונות כאבו־טור ורמות לא נפגעו אצלי. בגילה חלה ירידה לא־משמעותית ודי אפסית. היתה ירידה בתלפיות־מיזרח, בנווה־יעקב ובפיסגת־זאב. גם אם מתעלמים מעונת־החורף, תקופה שקשה בה לשווק דירות, יש ירידה בביקוש ובמכירות בשכונות אלה, מכיוון שציבור הקונים הפוטנציאליים ממתין ומתלבט בגלל אי־הוודאות לגבי העתיד. הקונים בודקים יותר אופציות, ופונים לאיזורים אחרים.

● כמתווך המשתמש במיכון מודרני, כיצד אתה מגדיר את הירידה במכירות באחוזים?

קשה מאוד להעריך זאת עתה, כי אין עדיין די נתונים שיעזרו לחישוב סטאטיסטי. לעומת זאת אני מעוניין להיות מדוייק ברמיי. פיסגת־זאב נפגעת פחות מנווה־יעקב, גם בגלל בניית הכיבש החדש. החלק הפגיע בתלפיות־מיזרח הוא זה הגובל ישירות עם הישוב הערבי. בנווה־יעקב מתרחבת האוכלוסיה הדתית, וזה גורם לעליית־מחירים מצומצמת.

● מה קורה בשוק השכרת־הדירות בשלוש השכונות הללו?

יש ירידה, הפוגעת במשכירי־דירות. בעלי־הדירות הולכים יותר לקראת הלקוחות. לפני פרוץ המהומות היו המחירים יותר גבוהים, כי הם ידעו שעל כל דירה יש הרבה קופצים. גם הציבור השוכר בודק, מתלבט יותר. השוק התהפך לטובת „השוכר האומלל".

ירושלים

● לפני שנה, לפני ההתקוממות בשטחים הכבושים, איך היה שוק הנדל"ן בנווה־יעקב, בתלפיות־מיזרח ובפיסגת־זאב?

בתלפיות־מיזרח היה השוק פעיל יותר, וקוני־הדירות לא היו בעמדת־המתנה. בנווה־יעקב היתה בשנה שעברה ירידה, בגלל הימצאותה של השכונה החדשה, פיסגת־זאב, שעדיין מתאכלסת בהצלחה. בפיסגת־זאב היה השוק פעיל יותר לפני שנתיים ולפני שנה, והמחירים היו גבוהים יותר. אך זאת גם בשל העובדה שהשכונה הזו כבר די מאוכלסת.

● כמנהל מישרד־תיווך, אתה מודאג?

אין ספק שאני מודאג כאזרח־המדינה, ולא כמתווך, מפני שהמצב בשכונות שהזכרתי אינו בעייתי או זועק לעזרה. אני עצמי עובר בכל האיזורים בירושלים, וכתוצאה מכך התימרון שלי רחב יותר. אני יכול בשקט, ומוכרי־הדירות בשכונות שהזכרנו ישנים לא פחות טוב ממני.

(עודד רכטמן)

גוני סביר:

„לפעמים קשה אף להגיד ערב טוב!"

מגישה חדשה הצטרפה לצוות מגישי־החדשות בטלוויזיה: העיתונאית גוני סביר, שקולה מזכר מהתוכנית „ערב טוב ישראל" בגלי־צה"ל.

טילפנתי אל גוני סביר כדי לברך אותה על הופעתה המכובדת, וכדי לשמוע ממנה על ההתרגשויות לפני שכל העם ראה אותה.

לא אכחיש שבפעם הראשונה היתה התרגשות. אבל אסור לשכוח שמיסדרונות הטלוויזיה ומחלקת־החדשות אינם זרים לי. מגיל 21 אני מסתובבת בטלוויזיה. הייתי שם מתרגמת, והייתי בדסק־החוץ, הייתי בוושינגטון עם דן רביב ובמשך שנים הייתי בשעה טובה ובסיבה נסיבה. בשבילי הטלוויזיה היא בית כבר הרבה זמן, אם כי הפעם זו חשיפה מסוג אחר. פתאום כולם רואים איך אני נראית.

● התאמנת הרבה זמן לפני שקראת את החדשות לפני כל העם?

התאמנתי, וכולם עזרו לי ופירגנו לי. בעיקר עברו איתי דניאל פאר ואורן שינדל, ונתנו לי המון ביטחון. כשצולמתי בפעם הראשונה, חשבתי מה לעשות כדי שההתרגשות שלי תישאר בפנים ולא תצא החוצה, ורק כשנגמרה המהדורה, והתחילה התיקווה, נתתי לעצמי להיכנס בהתרגשות, ואז כולנו התנשקנו והתחבקנו ושמחנו שזה עבר בשלום.

● כמה זמן בחרת את החולצה שלבשת מול פני האומה?

לא הרבה זמן. החולצה לא כל־כך חשובה. חשוב אמנם שאידאה בסדר, אבל לא מעבר לזה. חשובים הדברים שקודים ומדווחים. לא צריך שחולצה או תכשיט יהפכו לפריט תיקשורתי.

טלוויזיה

● ובכל זאת, את אשה, ובנשים מסתכלים יותר, וגם בחולצות שלהן.

אני בפירוש לא דואה את עצמי כאשה המגישה חדשות, אלא כעיתונאי המגיש חדשות. כמו שקריין איקס לא יתייחס למיני, אין סיבה שאני אתייחס למיני.

● אולי את לא, אבל אנשים בבית הצופים כך בהחלט מתייחסים אליך באל אשה. את רוצה לחנך את כל העם בבת אחת?

לא בבת אחת. אבל אולי לאט־לאט.

● לא מרגיז אותך שאת מגישה חדשות בתקופה שבה כל החדשות בליבך רעות?

מרגיז, זה לא נכון. זה כואב וקשה. קשה מאוד אפילו. אני מוכרחה להודות שלפעמים קשה לי לקרוא את החדשות ולהגיד „ערב טוב" בנשימה אחת. אבל חשוב להגיד את הדברים וחשוב להגיד ערב טוב, אז אומרים.

(דניאלה שמי)

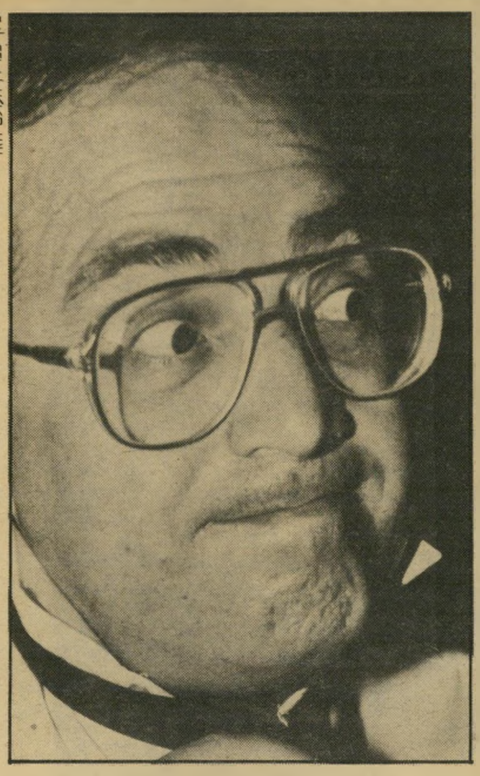

טוביה צפיר:

„דמעות ורגב־אדמה ואת גאולה כהן!"

פורים. יום אחד בשנה שבו מותר לך להיות מישהו אחר. גם הקטנים וגם הגדולים.

הקטנים בוודאי יהיו השנה חברים מחבורת־הזבל. מייקל ג'קסונים למיניהם. והמיושנים שבין הילדים בוודאי יהיו סופרמנים, אי־טי או אפילו מלכת אסתר והמלך אחשוורוש.

אצלנו הגדולים – מי שבכל זאת החליטו להתחפש – משקיעים יותר מחשבה. בזמנו היה משה דיין, בעל הרטיה על העין, כוכב גדול בפורים. היו גם גולדות בעלות אף ארוך ושיער אסוף וסיגריה ביד.

מי יהיו כוכבי התחפושות היום? שאלתי את המתחפש הנצחי, טוביה צפיר, למי מהדמויות הפוליטיות שלנו הכי קל להתחפש. למי יש סימנים שקל לחקות?

את כולם קל לחקות. אם האיש שמן וגדול, כל מה שהוא צריך לעשות זה לצבוע את השיער ללבן (אם הוא עוד לא לבן מכל הצרות מסביב), לעשות פרצוף של שפן ולצעוק כל הזמן הה הה: הה הה: וכבר הוא אריק שרון.

פורים

אם הוא שמן וגדול, אבל יש לו זקן. אז שישים כיפה גדולה על הראש, שילך כששטיח מתוצרת כרמל על הכתף והנה הוא אברהם שפירא.

● ואם הבן־אדם לא גדול ולא שמן?

אז מה נשאר לו, מלבד ללכת על הבירכיים ולצעוק „אני שמיר! אני שמיר!" ויאמינו לו.

● מה איתנו, הנשים?

מי שיש לה שיער גולש ועיני־שקד יכולה להיות עופרה חזה או ירדנה ארזי. אבל אם כבר עברת את גיל פריחת השקריה, אפשר לקחת כמה דמעות, לשים על העיניים, לתפוס ביד רגב מאדמת ארץ־ישראל ולעשות איתו אהבה, וכבר את גאולה כהן למהדרין.

● תודה על העזרה. למה אתה תתחפש בפורים?

זה היום היחידי בשנה שבו אני לא מתחפש. ביום הזה אני סתם טוביה, ואף אחד לא מזהה אותי.

(דניאלה שמי)